

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Варна, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20233100502464 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 7731/21.11.2023 г. на Прокуратурата на РБ срещу Решение № 297/06.11.2023 г., постановено по гр.д. № 423/2023 г. по описа на ПРС, в частта с които въззивникът е осъден да заплати на С. С. М., както следва: сумата от 3500.00 лева за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, които са пряка последица от незаконно образувано наказателно производство по ДП № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР - Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия, за което се оправдава с Присъда № 1/24.01.2022 г. по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия, потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд, на основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на присъдата – 29.09.2022 г. до окончателното ѝ заплащане и сумата от 2700.00 лева за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия и ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ОС-Варна, които са пряка последица от незаконно образувано наказателно производство по № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР-Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия, за което се оправдава с Присъда № 1/24.01.2022 г. по НОХД № 133/2021 г. на РС Провадия, потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по

ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд, на основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на присъдата – 29.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Във въззивната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Излага се, че не са налице конкретни и безспорни доказателства за това, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от воденото спрямо него наказателно производство. Претендира се решението в осъдителните му части да бъде отменено, а предявените искове изцяло отхвърлени, а в условията на евентуалност присъденото обезщетение за неимуществени вреди да бъде намалено.

Въззиваемият С. С. М. в срока по член 263, алинея 1 от ГПК депозира отговор на подадената жалба, с който отправя искане първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Прави се искане за приемане на нови доказателства.

В съдебно заседание страните поддържат изразената позиция по спора, като въззиваемата страна претендира присъждане на разноски.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Исковите с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД са допустими, тъй като за ищеца е налице правен интерес от предявяването им.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбите оплаквания.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по искове на С. С. М. против Прокуратурата на Република България с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД за осъждане ответника да заплати, както следва: сумата от 20 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени психически болки и страдания в резултат на незаконосъобразно повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК по ДП № 377/2017 г. по описа на РУ на МВР – гр. Провадия, за което е оправдан с влязла в сила присъда по НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС, н.о., потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд,

ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на присъдата – 29.09.2022 г. до окончателното изплащане на задължението и сумата от 2 700 лева, представляваща обезщетение за причинените му имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия и ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ОС-Варна, в резултат на незаконосъобразно повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „а“ от НК, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на присъдата – 29.09.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Прокуратурата на Република България депозира писмен отговор на исковата молба. Оспорва изцяло предявените искове по основание и размер и претендира тяхното отхвърляне.

От събраните по делото доказателства съдът, намира за установено следното от фактическа страна:

От приетата по делото справка съдимост на ищеца се установява, че същият е осъждан седем пъти, като последното осъждане с Присъда № 68/21.10.2010 г. в сила от 09.02.2011 г. по НОХД №278/2010 г. по описа на РС-Девня за извършено престъпление против собствеността. Всички останали осъждания също са за извършени престъпления против този вид обект на обществени отношения, като се касае за квалифицирани кражби и такива извършени в условията на опасен рецидив. Крайната дата на изпълнение на наказанието е 17.02.2014 г.

От материалите по приобщеното дознание ДП № ДП № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР - Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия се установява: на 07.11.2017 г. се образува ДП № 377/2017 г. по описа на РУМВР-Провадия по сигнал на пострадалото лице, а ищецът, след обявяването му за общодържавно издирване, се задържа на 26.09.2020 г. на ГКПП „Русе – Дунав мост“ и се конвоира принудително в РУ-Провадия, където се привлича като обвиняем на 27.09.2020 г. в извършване на престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК (л.134 и л. 140 от ДП №377/2017 г.). За период от два месеца М. се привлича отново два пъти в качеството му на обвиняем - 25.01.2021 г. и на 15.03.2021 г., като окончателното обвинение преди внасянето на обвинителен акт е за престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК.

Прокуратурата внася обвинителен акт на 19.04.2021 г., по който се образува НОХД № 133/2021 г. по описа на РС-Провадия. С присъда № 1/24.01.2022 г. по горесцитираното наказателно дело ищецът се призната от съда за невиновен и го оправдава по така повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК. Оправдателната присъда се протестира от обвинението поред Окръжен съд-Варна, но на 05.08.2022 г., след запознаване с мотивите към присъдата на основание чл. 324, ал. 1 от НПК, Прокуратурата оттегля депозирания протест. Производството пред въззивната инстанция продължава по жалба на частния обвинител и

граждански ищец – пострадалото лице. С решение № 193/29.09.2022 г. по ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ВОС, н.о. се потвърждава присъдата на първоинстанционния съд. Решението на въззивния съд е окончателно.

С Постановление от 27.09.2020 г. на Прокурор при ВРП е наложена забрана на С. М. да напуска пределите на Република България. По молба на последния от 17.07.2023 г. наложената забрана се отменя с Определение № 79/24.07.2023 г., постановено по НОХД № 133/2021 г. по описа на РС-Провадия.

Пред ПРС по НОХД № 133/2021 г. ищецът е представляван от адв. П. Н., за което е представено пълномощно с молба от 11.05.2021 г. /листи 18 и 19/. Договор за правна защита и съдействие № 0000579729/10.05.2021 г., сключен между С. С. М. и адв. Н., с предмет правна защита и съдействие по НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС с договорено и заплатено възнаграждение от 1 500 лева, е представен пред ПРС по гр.д. № 423/2023 г.

По ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ВОС, н.о. /лист 28 на гърба/ е представен Договор за правна защита и съдействие № 370759/09.09.2022 г., сключен между С. С. М. и адв. Н., с предмет правна защита и съдействие по въззивното наказателно производство с договорено и заплатено възнаграждение от 1 200 лева.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОД ОВ, Държавата отговаря за вредите причинени на граждани от органи на МВР, следствието и прокуратурата при повдигнато обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В настоящия случай твърдението на ищеца е за претърпени неимуществени и имуществени вреди в следствие на това, че срещу него е повдигнато, поддържано обвинение за извършено престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК, завършило с оправдателна присъда.

Съдът намира, че са налице всички елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба, а именно – повдигнато обвинение на ищеца за извършено престъпление по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК и влязла в сила на 29.09.2022 г. присъда по НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС, н.о., с което С. С. М. е признат за невиновен в извършване на горното престъпление.

Прокурорът е държавният орган, който проверява съставлява ли деянието престъпление, длъжен е да му даде правилна квалификация, проверява има ли основание за прекратяване или спиране на предварителното наказателно производство, събрани ли са всички доказателства, необходими за разкриване на обективната истина, подкрепя ли се

обвинението от тези доказателства, отстоява обвинението в процеса. Ето защо, обвинението в престъпление се явява неоснователно винаги когато лицето е оправдано.

Предвид неоснователното обвиняване в извършване на престъпление ищецът е търпял неимуществени вреди. Те се изразяват в психически страдания, стрес и притеснения във връзка с неоснователно повдигнатото обвинение и страха от осъждане. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство неоснователно обвиненото лице изпитва неудобство, чувства се унижено, а също така е притеснен и несигурен; накърняват се моралните и нравствените ценности на личността, както и социалните отношения и общуване. Касае се за вреди, които всеки индивид при подобни обстоятелства неминуемо търпи. В настоящия случай от събраните доказателства не се установи въззиваемият да е претърпял вреди с по-голям интензитет от обичайните.

Безспорно е налице и правнорелевантната причинна връзка между действията на ответната страна и увреждането на ищеца, която се извежда от общите правила на чл. 51 от ЗЗД и чл. 4 от ЗОДОВ. Съгласно чл. 51, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално по справедливост. Размерът на търсеното от увреденото лице справедливо обезщетение се обуславя от претърпени от него болки и страдания и от настъпилите негативни последици.

При определяне размера на дължимото обезщетение, съдът отчита продължителността на негативното засягане на правата на личността, което за М. е 2 години и 1 ден, считано от повдигането на обвинение спрямо него – 27.09.2020 г. до 29.09.2022 г., като съдебната фаза, ангажираща по-висока степен на притеснения и неудобства е с продължителност - от 19.04.2021 г., когато е внесен обвинителния акт и е образувано НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС, което не е наложило голям брой явявания пред съда – общо 6 за двете инстанции. Съобразява се тежестта на престъплението, по което е бил обвинен въззиваемият, а именно за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК, а именно причиняване на тежка телесна повреда в случаите на опасен рецидив по чл. 131а, вр. с чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 29, ал. 1, б. „А“ от НК, което ангажира сериозна наказателна отговорност – "лишаване от свобода от 8 до 15 години ", както и наложената мярка за неотклонение, по отношение на него, а именно са „подписка“. На М. е наложена и мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“ за периода от 27.09.2020 г. до 24.07.2023 г. или общо 2 години 9 месеца и 27 дни. Всички тези обстоятелства - с изключение на наложената най-леки мярка за неотклонение "подписка", обосновават определянето на по-голям размер на дължимото обезщетение.

Същевременно съдът отчита и че /видно от справката за съдимост/ въззиваемият е осъждан и изтърпял ефективни наказания „лишаване от свобода“, като по отношение на него са налице 7 влезли в законна сила присъди за извършени престъпления, което свидетелства за факта, че същият вече неколккратно е бил в подобна ситуация. Лицето вече е било в досег с наказателно производство и е било осъждано, т.е. запознато е със същността, фазите и последиците на евентуално ново наказателно производство. Следва да

се има предвид, че въззивното наказателно производство се е развило по жалба на частния обвинител, тъй като Прокуратурата след запознаване с мотивите към първоинстанционната присъда, оттегля депозирания протест. Тези обстоятелства имат относителна тежест по посока намаляне размера на съответното обезщетение. Не са ангажирани доказателства по делото по какъв начин и дали наложената на въззиваемият мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“ се е отразила на качеството на живот, както на ищеца, така и на неговото семейство.

При така установените и обсъдени обстоятелства на случая въззивният съд приема, че обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед на изтъкнатите особености на случая в размер на 2 000 лева.

Основателен се явява и искът с правно основание чл. 86 от ЗЗД върху присъденната главница от 2 000 лева. На основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗД Прокуратурата е изпаднала в забава по отношение на вредите от деня на непозволеното увреждане, което за неимуществените такива е от датата на влизане в сила на оправдателната присъда за извършеното престъпление /т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК/. Видно е от приложеното НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС, н.о, че решение № 193/29.09.2022 г. по ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ВОС , н.о. е окончателно и влиза в сила, считано от датата на постановяването му – 29.09.2022 г., т.е. от тази дата на въззиваемия му се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва.

С оглед частичното съвпадане на правните изводи на първоинстанционния и въззивния съд обжалваното решение следва да бъде частично отменено за разликата над сумата от 2000 лева до присъдения от ПРС размер на обезщетението за неимуществени вреди от 3 500 лева.

За разликата над сумата от 3 500 лева до пълния размер на претенцията от 20 000 лева решението на ПРС не е обжалвано и е влязло в законна сила.

По отношение на претендираните имуществени вреди:

Настоящият съдебен състав намира, че изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство и тъй като със заплащането им се е намалил актива на имуществото му. Съгласно константната практика на ВКС по чл. 290 от ГПК направените в хода на наказателното преследване разходи, приключило с оправдателна присъда, представляват имуществена вреда, за която държавата дължи обезщетение по чл. 4 от ЗОДОВ /в този смисъл Решение № 843 от 23.12.2009 г., постановено по гр. д. № 5235/2008 г. на ВКС, II г. о. и Решение № 355 от 03.08.2010 г. по гр. д. № 1651/2009 г. на ВКС, III г. о. , Решение № 781 от 30.11.2010 г. на ВКС по гр. д. № 511/2010 г., IV г. о., ГК/. По тази причина договорът за правна защита не е необходимо доказателство в наказателния процес. Следователно пропусъкът да бъде представен по делото не е самостоятелно основание да се приеме, че не е била претърпяна вреда. В мотивите по т.

1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, се приема, че договорът следва да бъде представен в гражданския процес, в който разносните подлежат на присъждане, а именно в настоящото производство.

Видно е от представения пред ПРС договор за правна защита и съдействие № 0000579729/10.05.2021 г. /лист 24/, че същият е сключен между С. С. М., в качеството му на доверител и адв. П. Н., в качеството му на довереник, с предмет правна защита и съдействие по НОХД № 133/2021 г. по описа на ПРС с договорено и заплатено в брой възнаграждение в размер на 1 500 лева. Горното е удостоверено с подписите на съконтрагентите. По ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ВОС, н.о. /лист 28 на гърба/ е представен Договор за правна защита и съдействие № 370759/09.09.2022 г., сключен между С. С. М., в качеството му на доверител и адв. П. Н., в качеството му на довереник,, с предмет правна защита и съдействие по въззивното наказателно производство с договорено и заплатено в брой възнаграждение от 1 200 лева. Горното е удостоверено с подписите на съконтрагентите.

На обезщетение подлежат само действително претърпените вреди, като в конкретния случай безспорно е установено разходването на процесните суми от ищеца. Налице е и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и заплатените от подсъдимия хонорари за правна помощ, тъй като той не би потърсил адвокатска защита, ако не е бил обвинен в извършване на престъпление. Предвид гореизложеното, безспорно са установени и последните две материални предпоставки, обуславящи възникването на имуществената отговорност на Прокуратурата на Република България по ЗОДОВ. Заплатените адвокатски възнаграждения не се явяват завишени по размер, предвид тежестта на повдигнатото срещу М. обвинение за тежко умишлено престъпление в условията на опасен рецидив, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до 15 години, както действителната фактическа и правна сложност на наказателното производство и действията извършени от процесуалния представител и броя явявания в съдебно заседание.

С оглед съвпадането на правните изводи на първоинстанционния и въззивния съд обжалваното решение в частта по отношение на присъденото обезщетение за имуществени вреди следва да бъде изцяло потвърдено.

С оглед на изхода на правния спор, в частта за разносните Решение № 297/06.11.2023 г., постановено по гр.д. № 423/2023 г. по описа на ПРС следва да бъде ревизирано.

В първоинстанционното производство ищецът е отправил искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, като такива следва да му се присъдят съобразно уважената част от иска, поради което Прокуратурата на РБ следва да бъде осъдена да заплати сумата от 1.50 лева, представляваща заплатена от него държавна такса и преводна такава – 15 лева. Доказателства за размер на договорено адвокатско възнаграждение или за уговорка защитата да се осъществява по реда на чл. 38 от ЗА не са представени пред първата инстанция.

За въззивната инстанция въззиваемият М. е отправил искане с правно основание чл.

78, ал. 3 от ГПК, но не са представени доказателства за реално извършени разхноски, поради което и такива не следва да бъдат възлагани в тежест на въззиваемата страна. Както в първоинстанционното дело, така и във въззивното липсва представен твърдения от процесуалния представител на ищеца договор за правна защита и съдействие, в който се съдържа уговорка за осъществяване на безплатна защита по чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 297/06.11.2023 г., постановено по гр.д. № 423/2023 г. по описа на ПРС **В ЧАСТТА**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на С. С. М., ЕГН ***** сумата за разликата над 2 000 / две хиляди/ лева до присъдения размер от 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева, представляваща претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, които са пряка последица от незаконно образувано наказателно производство по ДП № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР - Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия, за което се оправдава с Присъда № 1/24.01.2022 г. по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия, потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд, на основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ и **В ЧАСТТА** за разноските, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на С. С. М., ЕГН *****, с адрес: *** против Прокуратурата на Република България с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ за разликата над сумата от 2 000 /две хиляди/ лева до размера от 3 500 /три хиляди и петстотин/ лева, представляваща претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес, които са пряка последица от незаконно образувано наказателно производство по ДП № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР - Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия, за което се оправдава с Присъда № 1/24.01.2022 г. по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия, потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 297/06.11.2023 г., постановено по гр.д. № 423/2023 г. по описа на ПРС **В ЧАСТТА**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на С. С. М., ЕГН ***** сумата от 2 700 /две хиляди и седемстотин/ лева за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по НОХД № 133/2021 г. на РС-Провадия и ВНОХД № 872/2022 г. по описа на ОС-Варна, които са пряка последица от незаконно образувано наказателно производство по № 377/2017 г. по описа на РУ Провадия-ОД на МВР-Варна, пр.преписка № 1231/2017 г. по описа на РС-Варна, ТО Провадия, за което се оправдава с Присъда № 1/24.01.2022 г. по НОХД № 133/2021 г. на РС

Провадия, потвърдена с Решение № 193/29.09.2022 г., постановено по ВНОХД № 872/2022 г. на Варненският окръжен съд, на основание чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на присъдата – 29.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

РЕШЕНИЕТО в останалата му необжалвана част е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес: ***, представлявана от и.ф. Главен прокурор Б.С. да заплати на С. С. М., ЕГН *****, с адрес: *** сумата в размер на 1.50 /един лев и петдесет стотинки/ лева – разноси в първоинстанционното производство, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____